

In Hulhuizen had de pastoor drukste baan

Gelderse Plakkaten geen rechtskracht hadden'.

Het zal duidelijk zijn dat door deze reli-migratie de kerk in het nietige Hulhuizen van veel groter formaat was dan je op grond van het inwonertal zou verwachten. Waar tegenwoordig de pomphouders profiteren van de burens uit Nederland waren dat in de 17de en 18de eeuw de pastoors.

BERT STULP, DOESBURG

Na de oorlog met Spanje mochten de katholieke Nederlanders een tijdlang hun geloof niet belijden. Alleen in het diepste geheim kon er een kerkdienst worden gehouden. Dit gold ook voor een huwelijksinzegening. Trouwlustige katholieke stellen werden verplicht om in de protestante kerk hun belofte van trouw af te leggen. In het Gelderse Liemers en de Oostelijke Betuwe hadden ze daar echter iets op gevonden.

In de 17de en 18de eeuw kende men daar de Kleefse enclaves. Dit waren stukjes land behorend bij het hertogdom Kleef, maar omgeven door Nederlands grondgebied. Enkele van die enclaves waren de nu Nederlandse plaatsen Zevenaar, Wehl en Huissen. Daarnaast vormde ook een piepklein dorpje, Hulhuizen, een afzonderlijke enclave. In al deze enclaves was het belijden van het katholieke geloof volledig vrij.

Het gevolg van dit alles was dat veel katholieke Nederlanders de grens overtrokken om daar de mis te volgen of te trouwen. Zo lezen we uit een familiearchiefstuk dat een zekere Hendrik Oosterop op 19 februari 1730 trouwt in de NH kerk van Gendt (Gelderland) en op dezelfde dag ook in de RK Kerk van Hulhuizen. In datzelfde stuk wordt als verklaring nog vermeld: 'Hulhuizen was een Kleefse enclave op enkele kilometers over de dijk van Gendt gelegen, waar de

De Kleefse enclaves zijn na de Franse tijd alle naar Nederland overgegaan. Daarbij was Hulhuizen zo onbeduidend dat die in eerste instantie werd vergeten. Pas in 1817 kwam ook dit dorpje bij Nederland.